

KAMARÁS KLÁRA

Révedező

Ó, mennyi emlék!
Zöld erdő árnyán
sétáltunk nemrég...
Egy pillanat csak,
vagy nyolcvan éve,
még gyerek voltam,
de ennek vége.
Gombát kerestünk,
Én is találtam...
Látom, őzláb van
a kosárkásban.
Apám nevetgél.
Már alig várta,
gombát találjon
picike lánya.

Hol ez az erdő,
az első gomba...
hol porlad, merre
apácskám sírja.

Ez is csak játék

Ez is csak játék. Álmaimban
várom a döntő gólt. Igen.
Egy könnyű vers, akár a labda,
megdobogatja még szívem.

Lihegve hajtok, mint a többi
amatőr, hátha felfedez
versemben bárki egy Petőfit,
s rám dobja azt a profi mezt...

Nincs idő lesni percet, órát,
hajtani kell, mert így a jó.
A végső sípszó már közel van,
s kiálthatom, hogy pfuj, bíró!

Egy kritikus emlékkönyvébe

Ajánlatom: ha látsz itt verseket,
a szabályokat elő sose vedd!
Ne kvótát láss, vagy rím híjára less,
a szívet halld, s a ritmusát keresd!
Szeresd, kik itt kínlódnak semmiért:
ne sajnáld tőlük az ingyen babért.

Paradicsomi történet

A kígyó pont az almafára vágott,
hogy a magasból lássa a világot,
de Évát látva új ötlete támadt.
– Jobb tréfa lesz ez! Tovább minek másszak?

Figyelj, leányom. Itt e bűvös alma,
egyél, s Urunknak nem lesz már hatalma
fölötted, sem szegény Ádám fölött.
Angyal leszel az angyalok között!

A nő az almát rögtön elfogadta,
de nem vágott az angyalfeladatra,
inkább a Földön nézett volna szét.

– Én éhgyomorra almát még nem ettem,
pár falat után ez lesz majd desszertem...
... és leharapta a kígyó fejét.